

[Marianne Jelved]

menhæng, der har karakter af samarbejde, der rækker ud over Norden. Karin Söder-rapporten om Norden i relation til internationale spørgsmål er et godt eksempel. Miljøsamrådet er et andet godt eksempel. Begge disse eksempler har værdifulde perspektiver, og udvalget bag Karin Söder-rapporten har fået forlænget sit mandat. Men uanset det fortjener Karin Söder-rapporten en grundig diskussion og en stillingtagen.

Samarbejdet om såvel det ydre som det indre miljø kan blive banebrydende for et langt større og forpligtende internationalt samarbejde på miljøområdet. Går de nordiske lande i spidsen, vil det have langt større effekt på de handlinger, resten af Europa beslutter sig for, end hvis vi ikke kunne enes om at stille konstruktive og konkrete forslag og følge dem op.

Det samme gælder også på det energipolitiske område, hvor det må være et mål for os at få en energipolitisk handlingsplan, der også stiller konkrete forslag om, hvorledes de nordiske lande kan leve op til henstillingerne i Brundtlandrapporten.

Jeg vil blot trække endnu en af de omfattende planer, der arbejdes med, frem, nemlig handlingsplanen for det nordiske ligestillings-samarbejde. Jeg vil gøre det for at understrege, at også på dette område har de nordiske lande en forpligtelse – ikke kun for de nordiske kvinders skyld, men for hele befolkningens – til at bedre forholdene på længere sigt for kvinder globalt. Jeg noterer mig med yderste tilfredshed, at regeringen mener, at flere mænd bør engageres i det næste nordiske forum, end tilfældet var ved det forrige. Heri er jeg ganske enig.

Den kulturelle handlingsplans realisering må prioriteres højt. Samarbejdet mellem landene på hele uddannelsesområdet fra de mindste børns forhold til de højeste uddannelser er en del af det kit, der konkret og ægte holder landenes samhørighed ved lige. Personlige erfaringer, oplevelser, relationer i barne- og ungdomsårene på tværs af sprog og kultur giver mere internationalt fællesskab end så meget andet.

Der er nok heller ingen tvivl om, at forskningen kunne styrkes ved, at vi arbejdede bedre sammen i Norden. Nordplus-programmet er vellykket, og Danmark må selvfølgelig drage det med ind i det tilsvarende arbejde i EF. Faktisk er der store perspektiver i at arbejde på at gå ud over såvel EF's som Nordens grænser for

at opnå langt bredere samarbejde og udveksling på uddannelsesområdet.

Ministeren for nordisk samarbejde understreger flere gange i sin redegørelse, at »det er regeringens opfattelse, at konkrete tiltag, fleksibilitet, pragmatisme og realisme bør være nøgleord for det fremtidige nordiske samarbejde«.

Det er meget rigtigt. Jeg må tilføje endnu et par nøgleord, som jeg mener bør være med, nemlig visioner og perspektiver. Fremtiden indebærer også mulighed for, at vi kan hæve os over hverdagen og pejle os frem mod det internationale samfund, vi gerne vil overgive til vore børn og børnebørn.

Glønborg (KRF):

Når man er i den lykkelige situation, at man synes, det er dejligt at være dansker, bliver man glad for de mennesker, der vil hjælpe én med at blive ved med at være dansk. Det er karakteristisk for det nordiske samarbejde, at vi kender og forstår hinanden. Her møder vi hverken angreb på vor egen identitet eller forsøg på at stække det enkelte lands handlefrihed. Vi er kun 5 millioner danskere, men vi føler, at vi har mod på at gå ud i verden og blande os med alle de andre. Vi ved nemlig, at vi ikke skal leve en isoleret tilværelse. Vi kan ikke leve en isoleret tilværelse på denne Jord, og derfor skal vi ud i mange sammenhænge. Der er det en styrke, at man har et godt og nært samarbejde med nogle, som man virkelig forstår og føler sig tryk ved. Det er det, vi oplever i det nordiske samarbejde.

Derfor vil jeg glæde mig over, at der er så meget papir, der fortæller om det stykke arbejde, der laves i nordisk sammenhæng. Alle disse papirer er udtryk for, at der sker noget, og der står faktisk noget meget fornuftigt på næsten alle papirerne. Jeg har ladet mig fortælle – og det er vist ikke helt løgn – at Nordisk Råds arbejde på et år ikke kræver mere papir end en søndagsudgave af en af de danske aviser. Skulle jeg vælge, hvad jeg ville undvære, ville jeg såmænd godt undvære en søndagsavis en enkelt gang om året.

Jeg skal ikke gentage rapporten her. Den ligger der, og enhver med interesse for den kan læse den. Jeg vil bare have lov til at trække et par forhold frem, som vi interesserer os meget for fra Kristeligt Folkepartis side, og hvor vi er særdeles glade for det nordiske samarbejde.